

231. Zesde Eindhovens dictee (auteur: Wim Daniëls)

Marcus van Eindhoven

Hoed u voor archeologen, zelfs al hebt u een allriskverzekering.

Waar de teraardebestelling na uw verscheiden ook plaatsvindt, ze weten u te vinden met hun op hasjhonden gelijkende sonarapparatuur, zeker als u gepiercet bent, en wie is dat tegenwoordig niet?

Als ze u gelokaliseerd hebben, wordt u ten slotte botje voor botje weer het leven in getrokken.

“Hoe antieker hoe liever” is hun gedachtegang, dus u bent uw dode leven lang niet veilig; slechts cremieren biedt de garantie om postuum gevrijwaard te blijven van ongewenste archeologische intimiteiten.

Marcus van Eindhoven, die leefde rond 1300, werd gevonden op een locatie bij de Catharinakerk, dicht bij de plek waar nu somtijds een mobiele apotheek staat voor de amateurs van ecstasy, die er hun pillen kunnen laten controleren alvorens ze de cafés in lopen waar diskjockeys hen opwachten met een remix van bijvoorbeeld ‘Jantje zag eens pruimen hangen’.

Omdat de archeologen een Venetiaanse scapuliermedaille bij de jongeling vonden met daarop de afbeelding van Sint-Marcus, werd hij Marcus van Eindhoven genoemd, eerlijk gezegd een nogal onmiddeleeuws klinkende naam.

Let wel: Marcus was niet gemummificeerd; er lagen slechts wat botten van de kleine brekebeen en naar verluidt ook een heel klein stukje van een lendendoek en dus ook dat Venetiaanse souvenirkje.

Maar met behulp van een botscan en DNA-onderzoek kan men op basis van één enkel botje iemand heden ten dage toch reconstrueren, zelfs al zou het iemand uit de prehistorie zijn.

In Marcus’ geval was het resultaat een leuke mascotte voor de stad, of liever gezegd een mascotje, want de zielenpiet was nog maar klein toen hij overleed.

Maar de vraag blijft natuurlijk: zou Marcus het geapprecieerd hebben als hem toentertijd was meegedeeld dat hij ver na zijn dood zou worden opgedolven en geprepareerd om te worden tentoongesteld in De Bijenkorf?

Ik vermoed dat hij gezegd zou hebben: “Aan mijn lijf geen polonaise”, al zal hij de polonaise zelf nooit gekend hebben; maar de bijenkorf wel, zoals we weten uit het literaire hoogtepunt van de middeleeuwen: ‘Van den Vos Reynaerde’.